

Hồi thứ chín mươi lăm

Bị đòn đau trả hận đánh công nương

Công chúa then quá hoá giận, lớn tiếng thóa mạ:

- Tên thái giám chết bầm chết vằm kia, mi cười gì vậy?

Nàng vươn tay nắm lấy tay gã kéo ra.

Vì Tiểu Bảo mà chống lại thì công chúa không nắm chặt được, nhưng nộ bộc đối với chủ nhân, khi nào dám vô lễ. Gã đành để công chúa nắm tay lôi ra khỏi ngự thư phòng, xuyên qua một dãy hành lang.

Ngoài ngự thư phòng một lũ thị vệ cùng thái giám đứng châu chực thấy tình trạng này không khỏi tức cười. Có điều chúng vẫn sợ quyền thế của Vì Tiểu Bảo không dám cười lên tiếng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Công nương cứ buông tay rồi bắt nô tài đi đâu, nô tài cứ đi theo là xong.

Công chúa đáp:

- Mi là tên cường đạo hoành hành bất pháp. Bữa nay ta đã bắt được, có lý đâu buông tha mi một cách khinh xuất? Ta hãy điểm huyết mi rồi sẽ tính.

Nàng chĩa ngón tay trở đâm mạnh mấy cái vào ngực gã. Nàng không hiểu điểm huyết, chẳng biết huyết đạo ở chỗ nào cứ phóng tay đâm ẩu làm Vì Tiểu Bảo đau đớn vô cùng. Gã la lên:

- Trời ơi! Điểm trúng huyết đạo rồi!

Gã ngồi phệt xuống trợn mắt há miệng, không nhúc nhích.

Công chúa vừa kinh ngạc vừa khoan khoái, khẽ vung chân đá gã một cước, gã vẫn không cử động.

Công chúa cười bảo:

- Đứng dậy!

Vì Tiểu Bảo vẫn ngồi ỳ ra không nhúc nhích.

Công chúa cho là mình đâm bừa đâm bãi mà ngẫu nhiên trúng huyết đạo của gã thật. Nàng liền nói:

- Để ta giải khai huyết đạo cho!

Nàng co chân đá vào lưng gã một cái.

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Con đười này đá một cái mà chưa thấy giải khai được huyết đạo cho ta thì e rằng ả còn đá nữa.

Gã liền “ ối” lên một tiếng, đứng phắt dậy đáp:

- Công nương! Bản lĩnh điểm huyết và giải huyết của công nương quả nhiên rất cao minh, e rằng Đức Hoàng thượng cũng chưa bì kịp.

Ai ngờ gã nịnh không phải đường, công chúa “ hứ” một tiếng rồi hỏi:

- Mi là một tên tiểu thái giám rất giảo quyệt. Ta điểm huyết mi hồi nào?

Tuy nhiên nàng thấy gã đã thuận gió theo chiều, trong lòng cũng vui vui, liền bảo gã :

- Người hãy theo ta!

Vì Tiểu Bảo đi theo công chúa đến gian phòng mà trước kia gã đã cùng vua Khang Hy tỷ võ.

Công chúa nói:

- Cài cửa lại! Đừng để người ta dòm trộm, học lén.

Vì Tiểu Bảo cười thâm nghĩ bụng:

- Người đã có bản lĩnh gì mà sợ người ta học lén?

Nhưng gã cũng theo lời nàng đóng cửa lại.

Công chúa cầm cây rổng cửa tựa hồ đưa cho VTB. Đột nhiên nghe đánh “bình” một cái. Đầu gã đau choáng váng rồi ngất xỉu, không biết gì nữa.

Khi gã hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy công chúa đang cười hì hì, vịn lưng đứng đó. Nàng bảo :

- Mi là đồ bỏ. Đã học võ thì mắt phải nhìn đủ sáu mặt, tai nghe khắp tám phương. Ta dùng rổng cửa vung lên đánh, sao ngươi không phòng bị? Thế thì còn học võ công sao được!

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng:

- Nô tài.. .. nô tài..

Bồng gã thấy đầu nhức như búa bổ, mắt bên trái ướt bầy nhầy không mở ra được, mũi ngửi thấy mùi huyết tanh. Nguyên vừa rồi cây róng cửa đánh gã bể đầu, chảy máu.

Công chúa tay cầm róng cửa vung lên quát:

- Người có giỏi thì đứng lên đánh nữa!

Nàng chưa nói dứt lời đã đập róng cửa xuống vai gã đánh “chát” một tiếng.

Vi Tiểu Bảo ối lên một tiếng, đứng phắt dậy. Công chúa cầm róng cửa quét ngang đánh vào chân gã. Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh rồi vờn mình toan đoạt cây róng cửa. Công chúa la lên :

- Giỏi lắm!

Cây róng cửa vung lên đâm vào ngực gã. Vi Tiểu Bảo né tránh sang phía trái không ngờ róng cửa xoay lại đập vào má trái của gã đánh “chát” một tiếng.

Vi Tiểu Bảo mắt nảy dom đóm, người lão đảo mấy bước.

Công chúa lại la lên:

- Người là một tên cường đạo lục lâm, ta phải giết mi mới được.

Nàng lại đánh một đòn thật mạnh. Vi Tiểu Bảo té huych xuống đất. Công chúa cả mừng, giơ róng cửa lên đập xuống sau gáy gã.

Vi Tiểu Bảo nghe thấy tiếng gió rít lên rất mạnh ở phía sau. Sợ quá, gã lăn người đi một vòng. Bồng nghe đánh “bình” một tiếng. Róng cửa đánh xuống đất. Công chúa bật lên tiếng la :

- úi chao!

Nàng dùng sức quá mạnh, hổ khẩu cơ hồ toạc ra. Nàng nổi hung đập mạnh lên lưng gã một cái. Vi Tiểu Bảo kêu lớn :

- Đầu hàng, đầu hàng.. đừng đánh nữa!

Công chúa lại vung róng cửa lên quật xuống đầu gối trái của gã. Vi Tiểu Bảo muốn nhảy lên nhưng lại té ngay xuống. Công chúa vẫn hăm hăm vừa cầm róng cửa quật liên hồi vừa thóa mạ :

- Tên thái giám chết đấm này! Ta đánh mi mà mi dám tránh ư?

Vi Tiểu Bảo đầu , cổ, vai đều bị thương chảy máu, đau không chịu nổi.

Công chúa tuy sức không mạnh nhưng nàng ra tay chẳng nề nang gì tựa hồ muốn đánh chết gã ngay đương trường. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi, vừa tức giận rống xoay mình đi nhảy vọt lên. Công chúa vung róng cửa đánh vào mặt

gã. Vì Tiểu Bảo giơ tay trái lên đỡ. Bỗng nghe “chát” một tiếng. Xương tay trái gã suýt bị gãy. Vì Tiểu Bảo tự hỏi :

- Tại sao thị lại muốn đánh chết ta? A phải rồi! Chắc thị vâng lệnh mục điểm già đến giết ta đây.

Vì Tiểu Bảo nghĩ đến điểm này, gã quyết định không thể để công chúa muốn đánh thế nào thì đánh. Gã giơ ngón tay trở và tay giữa bên phải lên thành thế “Song long thương châu” đâm vào mắt công chúa.

Công chúa la lên một tiếng, vội bước lùi lại.

Vì Tiểu Bảo quét chân ngang một cái làm cho công chúa té huych xuống đất. Nàng lớn tiếng quát :

- Tên thái giám chết chém này! Mi đánh ta thật ư?

Vì Tiểu Bảo đoạt lấy róng cửa toan đập xuống đầu công chúa thì thấy mắt nàng vừa lộ vẻ sợ hãi, vừa tức giận.

Gã giật mình nghĩ thầm :

- Đây là nội viện trong hoàng cung, ta mà lấy róng cửa đánh thị là phạm tội đại nghịch vô đạo. Trừ phi giết thị đi rồi dùng hoa thi phẩn làm tiêu xác, không thì mối hậu họa này không biết đâu mà lường.

Gã nghĩ vậy đâm ra ngần ngừ. Tay giơ cao róng cửa mà không dám đánh xuống. Công chúa lại quát :

- Tên tiểu thái giám này! Hãy dắt ta dậy!

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng :

- Dù thị muốn giết ta thực cũng không phải chuyện dễ dàng.

Gã liền đưa tay trái ra dắt công chúa dậy. Công chúa hỏi :

- Võ công mi không bằng ta, chỉ vì ta sơ xuất một chút mà bị người quét ngã. Vừa rồi người đã xin đầu hàng sao lại còn đánh? Người là nam tử hán, là đại trượng phu sao không giữ quy củ võ lâm?

Vì Tiểu Bảo trên trán máu chảy đầm đìa làm mờ cả mắt. Gã đưa tay áo lên lau. Công chúa cười nói :

- Người thua thật rồi. Thật là đồ vô dụng! Người để ta lau máu cho.

Nàng lấy trong bọc tấm khăn tay trắng và tiến lại mấy bước. Vì Tiểu Bảo không tự chủ được, lùi lại mấy bước :

- Nô tài không dám thế!

Công chúa nói:

- Chúng ta cùng là hảo hán trên chốn giang hồ, nên cùng hưởng hạnh phúc, chia xẻ hoạn nạn.

Nàng liền cầm khăn tay lau huyết tích trên mặt gã. Vì Tiểu Bảo nghĩ thấy mùi u hương trên người nàng tiết ra trong lòng không khỏi băng khuâng. Lúc này hai người đứng rất gần nhau. Vì Tiểu Bảo nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp của công chúa, nước da trắng mịn, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Vị tiểu công chúa này nhan sắc tuyệt đẹp.

Công chúa lại nói:

- Người xoay mình lại để ta xem vết thương ở sau gáy xem sao?

Vì Tiểu Bảo theo lời xoay mình lại, trong bụng nghĩ thầm:

- Ban đầu mình thật khéo đa nghi! Té ra tiểu công chúa chỉ muốn giỡn chơi. Có điều nàng nóng lòng hiếu thắng, ra tay chẳng biết trọng khinh.

Gã lại thấy công chúa đưa tay lên khê thoa vào chỗ bị thương ở sau gáy. Bỗng gã la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Công chúa cười hỏi:

- Người đau lắm phải không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không sao đâu..

Đột nhiên sau lưng gã đau nhói lên. Dưới chân bị nàng móc ngã úp sấp người xuống đất. Nguyên công chúa lén rút đoản đao giấu ở ống giày ra. Thừa cơ gã không đề phòng đâm trộm một nhát. Công chúa lại đập lên lưng VTB, cầm đao đâm vào hai đùi gã hai nhát rồi cười hỏi:

- Có đau lắm không? Vừa rồi ngươi bảo “không sao cả” nên ta đâm thêm mấy đao nữa..

Vì Tiểu Bảo kinh hãi la thầm:

- Phên này lão gia chắc chết.

Trên lưng và hai đùi gã bị đâm mấy đao tuy không đúng chỗ yếu huyệt nhưng cũng đau đến chết đi sống lại. Gã muốn thi triển chiêu thứ hai “Tiểu lân hoành trôn” mà Hồng phu nhân đã dạy cho để thoát thân, nhưng một là người gã bị thương không còn khí lực, hai là chiêu này gã chưa luyện được thuần thục. Gã cựa quậy muốn lườn qua dưới quần nàng để chuồn ra sau lưng, song gã cử động chậm quá, người vừa lướt đi thì móng dít lại bị một nhát đao nữa. Bỗng nghe công chúa cười khanh khách, hỏi:

- Người có đau lắm không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đau lắm, công chúa bản lãnh cao cường. Nô tài không phải là đối thủ của lão nhân gia. Những bậc đại anh hùng, đại hảo hán trên chốn giang hồ.. bắt được người rồi nhất định tha mạng.

Công chúa cười nói:

- Tội chết có thể tha được nhưng tội sống khôn dung.

Nàng cúi xuống ngồi lên lưng gã, quát:

- Người mà nhúc nhích là ta đâm một đao chết ngay!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không dám cử động chút nào.

Công chúa ngồi đúng vào vết thương khiến gã đau quá rên rĩ không ngớt. Công chúa cởi dây lưng Vi Tiểu Bảo ra cột hai chân hắn lại. Nàng còn dùng sức cắt đứt vạt áo gã rồi trối ngoặt cánh khuỷu hai tay hắn nữa. Nàng cười nói:

- Người là tù binh của ta. Bây giờ chúng ta luyện một chiêu kêu bằng.. Gia Cát Lượng thất cầm Mạnh Hoạch.

Những người trong hoàng tộc Mãn Thanh ai cũng thuộc hết sự tích trong Tam Quốc. Phò Tam Quốc Diễn Nghĩa, công chúa đã đọc đi đọc lại ba lần nên buột miệng nói ngay đến chuyện Tam Quốc bắt Mạnh Hoạch.

Vi Tiểu Bảo cũng nhớ thiên cổ sự này nên vội đáp:

- Dạ Dạ.. Gia Cát Lượng bắt và buông tha Mạnh Hoạch đến bảy lần, Kiến Ninh công chúa bắt Tiểu Quế Tử mới một lần rồi buông tha mà gã không dám phản nữa thì công chúa so với Gia Cát Lượng còn lợi hại hơn bảy lần.

Công chúa nói:

- Không được! Gia Cát Lượng còn đốt đạo quân mắc đằng giáp

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi vội nói:

- Nô tài không.. không mắc đằng giáp.

Công chúa cười nói:

- Thế thì ta đốt áo người cũng vậy chứ sao!

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la:

- Không được! Không được!

Công chúa tức giận hỏi:

- Sao lại không được. Ngày trước Gia Cát Lượng muốn đốt là đốt, quân đang giáp không được nhiều lời!

Nàng thấy trên bàn có cả đá lửa, mỗi lửa để bên cây đèn nến bên bát lửa châm đèn.

Vi Tiểu Bảo lại la:

- Gia Cát Lượng không đốt chết Mạnh Hoạch mà công nương đốt chết nô tài thì không phải là Gia Cát Lượng, chỉ là Tào Tháo.

Công chúa vén tà áo gã lên toan châm lửa đốt thì đột nhiên nhìn thấy bím tóc đen nhánh trên đầu gã. Nàng chợt động tâm linh châm lửa đốt đuôi bím tóc. Tóc là vật dễ cháy, vừa châm lửa đã cháy xèo xèo, khét mù khắp cả gian nhà. Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa, kêu thét lên:

- Cứu người! Cứu người! Tào Tháo đốt chết Gia Cát Lượng!

Công chúa nắm lấy bím tóc lắc đi lắc lại không ngớt. Nàng cười ha hả nói:

- Ngọn đuốc này đẹp đáo để!

Chỉ trong chớp mắt, lửa cháy vào gần, công chúa phải buông tay ra. Vi Tiểu Bảo thấy lửa cháy bùng lên không còn suy nghĩ gì nữa. Trong lúc nguy cấp, khí lực gã tăng lên rất nhiều. Gã nhảy xổ lại đâm vào lòng công chúa. Công chúa thét lên một tiếng:

- Trời ơi!

Nàng lùi lại để tránh thì không kịp nữa. Vi Tiểu Bảo gieo đầu vào bụng dưới của nàng. Lửa đang cháy bùng bùng trên đầu gã liền tắt ngấm ngay. Công chúa giơ tay ra phủi quần áo cùng than bụi, cảm thấy bụng đau rất thì vừa kinh hãi vừa tức giận. Nàng giơ chân lên đá lia lia vào đầu VTB. Nàng mới đá mấy cái gã đã ngất đi.

Đang lúc mê man, gã thấy toàn thân đau rất, tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy mình nằm ngửa dưới đất, ngực lộ trần. Tay trái công chúa cầm một nắm bột trắng, tay mặt nàng cầm đoản đao rạch một đường sâu xuống ba, bốn phân rồi đem bột trắng sát vào vết thương. Vi Tiểu Bảo la rùm:

- Trời ơi! Công nương làm gì vậy?

Công chúa cười đáp:

- Tên thị vệ Trương Khang Niên nói là bọn chúng vừa bắt được cường đạo ác tặc, nếu tra khảo không xưng thì bọn chúng sát muối vào vết thương khiến cho tặc nhân đau rất, la làng kêu cứu, rồi nhất định phải cung xưng. Vi Tiểu Bảo quả nhiên thấy vết thương đau rất từng hồi. lại la lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Nô tài xin cung xưng.

Công chúa cười ha hả nói:

- Người là cái bị thịt mới cung xưng lệ thế, thì còn thú gì nữa? Ta muốn người nói:” Lão gia đã lọt vào tay người, người muốn mổ, muốn giết thế nào là tùy ý, nếu ta chau mày nhăn mặt thì không phải là hảo hán”. Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lần thứ hai ta rạch vào mình người mấy vết thương, xát muối nhiều vào, người hãy năn nỉ xin tha và thú tội thì mới đáng mặt anh hùng.

Vì Tiểu Bảo tức quá, cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Mi là quân điếm.. Trời ơi! Không phải nô tài thóa mạ công nương. Nô tài .. không phải là hảo hán. Nô tài chịu thú rồi! Nô tài chịu thú rồi!

Công chúa thở dài toan liệng nắm muối đi, sau nàng nghĩ lại vừa cầm nắm muối xát vào vết thương vừa lên mặt nghiêm nghị nói:

- Ta là chương môn phái Kiến Ninh, võ công đệ nhất thiên hạ, bắt được người là một tên đại đạo tặc gây nên tội ác ngập trời..

Vì Tiểu Bảo ngắt lời:

- Phải lắm! Phải lắm! Nô tài là tên đại hán hái hoa. Bữa nay vì võ nghệ kém cỏi bị chương môn phái Kiến Ninh võ công đệ nhất thiên hạ bắt được, quyết không sống nổi. Bạn hữu giang hồ nói đúng: giết người bất quá đầu rơi xuống đất. Tại hạ chịu phục rồi.

Công chúa nghe gã nói toàn giọng hán tử giang hồ chẳng khác gì thị vệ Trương Khang Niên, nàng vui vẻ đáp:

- Có thể mới được. Đã đóng trò thì đóng cho đúng kiểu.

Vì Tiểu Bảo mắng thâm trong bụng:

- Quân điếm! Loài chó đẻ thối tha!

Những vết thương trong người làm cho đau thấu xương tuỷ, gã nghĩ không ra được là công chúa vâng lệnh Thái Hậu tìm đến giết gã, hay là nàng muốn bắt chước đường lối của hào khách giang hồ. Rồi gã tự nhủ:

- Con đười ươi này thủ đoạn tàn ác như vậy thì dù thị muốn giỡn chơi, cái mạng của lão gia cũng chết về tay thị.

Bây giờ chỉ mong thoát thân, gã liền nhịn đau nói:

- Lão gia chợt cảm thấy có điều không phục. Chương môn lão sư! Lão sư có giỏi thì buông tha lão gia để chúng ta lại tử đấu. Nếu lão sư sợ võ công lão gia cao cường, không dám động thủ thì chém một đao đi cho rồi. Lão gia sẽ

biến thành quỷ sứ, ban ngày cứ theo sau lưng lão sư, tối đến lại chui vào trong chăn vận cổ hút máu lão sư..

Công chúa sợ quá la lên một tiếng “ úi chao” rồi cất giọng run run hỏi:

- Ta giết người làm gì?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì buông tha lão gia ra.

Công chúa nói:

- Ta không tha! Tên thái giám chết đâm này! Người hãm dọa ta.

Nàng lại cầm lấy cây đèn nến đốt vào mặt VTB. Ngọn lửa vừa chạm vào mặt, Vì Tiểu Bảo đau quá, ngửa đầu về phía sau. Gã thúc mạnh vai vào cánh tay công chúa. Công chúa sững tay đánh rớt cây đèn xuống đất, ngọn lửa tắt phụt ngay. Nàng giận quá cầm róng cửa quật túi bụi xuống đầu, xuống cổ gã. Vì Tiểu Bảo đau đớn không chịu được than thầm:

- Phen này chắc ta không sống được nữa.

Gã lớn tiếng la:

- Trời ơi! Người đánh chết ta rồi!

Đoạn gã giả vờ nằm chết không nhúc nhích.

Công chúa mặt giận hầm hầm quát:

Đừng giả chết! Hãy tỉnh lại cùng ta giỡn chơi.

Vì Tiểu Bảo vẫn không nhúc nhích. Bây giờ công chúa đã hơi hoang mang. Nàng sợ gã bị đánh chết thật liền khẽ đá vào người gã một cái vẫn không thấy gã cử động. Mặt mũi, mình mẩy gã đầy những máu tươi. Công chúa nghĩ tới Vì Tiểu Bảo chết rồi sẽ biến thành ác quỷ lại càng hoảng hốt, đổi giọng ôn nhu nói:

- Thôi, người đừng chết.. Ta không đánh người nữa đâu.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Ta mà chết là hết chuyện sao lại bảo là đừng chết nữa! Câu này ả nói thú quá, chó cũng không ngủ được.

Công chúa lại đẩy gã mấy cái mà gã cũng vẫn không nhúc nhích. Nàng liền an ủi:

- Ta xin người.. người đừng biến thành ác quỷ để nhát ta. Ta không muốn đánh chết người, chỉ vì muốn tỷ võ với nhà người chơi..Ai bảo người là đồ vô dụng không đánh nổi ta..?

Đột nhiên nàng phát giác lỗ mũi Vi Tiểu Bảo hãy còn hơi thở. Nàng mừng thầm sờ tay vào ngực gã, thấy trái tim vẫn còn đập liền cười nói:

- Tên thái giám chết đâm này! Té ra người còn sống chứ chưa chết, lần này ta tha cho người. Người mau mau mở mắt ra!

Vi Tiểu Bảo vẫn nằm yên. Công chúa không mắc bẫy gã nữa, nàng lớn tiếng quát:

- Ta phải khoét mắt người, để người chết biến thành con quỷ đui mù, chẳng biết đường mà tìm thấy ta..

Nàng cầm đoản đao chỉ mũi vào mi mắt bên phải của gã.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, mắng thầm:

- Con đười thối tha này việc gì thị cũng dám làm.

Gã liền trần mình một cái rồi lăn ra xa. Công chúa tức giận quát:

- Thằng tiểu quỷ kia! Mi lại hăm dọa ta. Ta.. ta phải đâm mắt mi mới được.

Nàng liền nhảy tới đạp chân lên ngực VTB, tay giơ đao đâm xuống mắt gã. Nhất đâm này không phải giả vờ. Công chúa mà đâm trúng, thế đao rất mạnh, chẳng những lòi con người mà mũi đao tất thọc tới óc. Vi Tiểu Bảo co hai chân lại, đầu gối gã thúc mạnh vào ngực công chúa đánh bình một cái. Công chúa lão đảo người rồi té xuống. Nguyên công chúa vội nhảy xổ lại mà Vi Tiểu Bảo thúc mạnh đầu gối lên, dĩ nhiên luồng lực đạo rất mạnh đụng vào ngực nàng khiến nàng tắt hơi ngất đi, té xuống.

Vi Tiểu Bảo cả mừng tự nhủ:

- Thị mà hồi tỉnh, quyết chẳng dung tha.

Gã liền co mình lại thò tay rút lưỡi trủy thủ trong ống giấy ra. Trước hết gã cắt đứt những mảnh áo cột chân. Vi Tiểu Bảo đứng lên được liền đá mạnh vào đầu công chúa một phát để nàng không tỉnh ngay được. Gã lại đâm lưỡi đao cắm vào chân bàn rồi xoay mình, đưa hai tay vào lưỡi đao để cắt đứt dây lưng cột tay. Lưỡi đao rất sắc gã chỉ khẽ lia tay hai cái là dây lưng đứt hết. Vi Tiểu Bảo khác nào người chết được tái sinh, trong lòng vui sướng vô cùng. Ga thở phào nhẹ nhõm. Minh gã lúc này đây vết thương đau đớn khôn tả, nhưng lúc này gã chưa vội nghĩ tới, miệng lẩm bẩm:

- Bây giờ ta xử trí con đười thối tha này bằng cách nào? Đây là một việc khó khăn. Nghe giọng lưỡi của thị thì dường như thị muốn giỡn chơi chứ không phải vâng lệnh mệnh mệnh giết ta. Không thể sao thấy ta giả chết thị lại sinh lòng lo lắng? Nhưng trẻ nít giỡn chơi mà sao lại đùa nghịch một cách hung dữ như vậy? Rồi gã tự trả lời:

- à phải rồi! Thị là công chúa nên trong lòng đã có sẵn thành kiến chẳng coi bọn cung nữ, thái giám vào đâu. Ai chết cũng vậy mà sống cũng thế. Thị coi mạng người như mạng con kiến.

Gã càng nghĩ càng tức giận, phóng cước đá thẳng vào ngực công chúa. Không ngờ phát đá này làm cho hơi thở đang bế tắc được lưu thông trở lại. Công chúa rên lên một tiếng rồi hồi tỉnh. Nàng từ từ chống tay đứng dậy rồi cất tiếng thoá mạ:

- Tên thái giám chết đâm kia! Mi..

Nàng chưa dứt lời Vi Tiểu Bảo đã giơ tay lên tát bốp bốp hai cái vào mặt nàng. Đồng thời một tay nắm lại thành quyền đâm vào trước ngực. Dưới chân đá móc một cái cho công chúa ngã lăn ra. Vi Tiểu Bảo nháy lại cười lên lưng công chúa, song quyền đánh vào người nàng như hồi trống. Từ chân công chúa đến trên lưng, dưới dít đều bị Vi Tiểu Bảo dùng sức đâm thật mạnh. Gã vừa đâm vừa thoá mạ:

- Quân chó đẻ! Đồ dĩ ngựa! Lão gia phải đánh chết mi!

Công chúa la lên:

- Đừng đánh! Đừng đánh! Người mà không kiêng phép nước thì ta kêu Thái Hậu giết người.. kêu Hoàng Đế giết người.. xử tử người theo tội lăng trì.

Vi Tiểu Bảo quả nhiên trong lòng sợ hãi, liền dừng tay lại, không dám đánh nữa. Nhưng rồi gã lại tự nhủ: Đàng nào ta cũng đánh rồi. Đã lỡ thì lỡ cho trót. Ta cứ dần thị một mẻ cho sướng tay rồi đến đâu thì đến.

Nghĩ vậy gã lại vùng quyền lên đánh.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>